

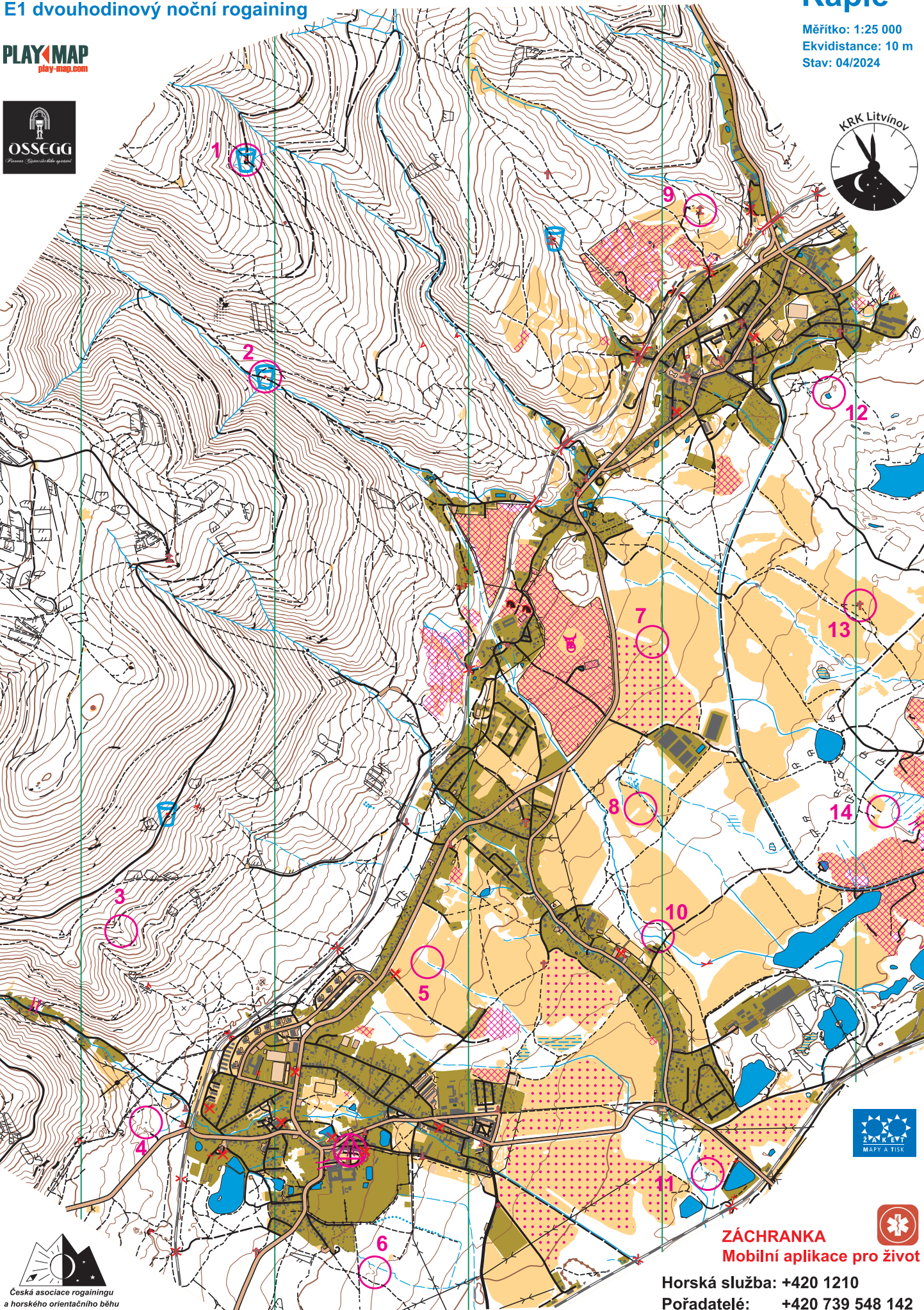
11. STB 2025 Osek
E1 dvouhodinový noční rogaining

LUCIFER

Kaple

Měřítko: 1:25 000
Ekvidistance: 10 m
Stav: 04/2024

PLAYMAP
play-map.com

ZÁCHRANKA
Mobilní aplikace pro život

Horská služba: +420 1210
Pořadatelé: +420 739 548 142

Obec Verneřice se v pramenech poprvé objevuje již v roce 1282, kdy byly klášterem benediktýnek společně s Hrobem prodány za 20 hřiven stříbra oseckým cisterciáckům.

Jednoho vojáka však nezabil, pouze omráčil, a ten se dokázal doplazit do ležení generála Jana Gustafson Banéra v Duchcově. Započalo vyšetřování, které se duchcovským pánům podařilo úmyslně odklonit na falešnou stopu. Lživě totiž dosvědčili, že odbojný sedlák je nevolníkem osekým, přitom ve skutečnosti byl poddaným jejich. Švédové tehdy vypálili několik

poddaným jejich. Švédové tehdy vypálili několik vesnic ve vlastnictví kláštera Osek, mimo jiné i Verneřice.

Než byl Krawath dopaden a popraven, připravil o život desítky nepřátel. Jeho duše dodnes nemůže nalézt klid, a podobně jako vy bloudí po okolí Oseka. Vysvobodit ji může odvážlivec, který se o půlnoci vypraví do Čertovy díry, a zahraje si s mrtvými Švédy kostky o Krawathovu duši. Nikdo takový se však dosud nenašel.

Osud Verneřic nakonec nezapověděly války, nýbrž těžba hnědého uhlí. Svou vlastní větev si přitom podřezávala i nemalá část místních obyvatel, kteří v přilehlých dolech Otakar (těžba 1908 až 1966) a Barbora (1957–1973) pracovali jako horníci. Kvůli dolování se vesnice postupně vyliďňovala, veškeré stavby byly postupně bourány, až cca roku 1960 obec úplně zanikla. Jakýmsi zázrakem se do dnešních dob zachovala pouze ruina výklenkové kaple Panny Marie Verneřické, postavené poblíže křižovatky cest, které vedly do zaniklých obcí Hajniště (Hegeholz) a Kocourov (Kocourkov, Katzendorf).

Sakrální stavba, zakreslená již na indikační skice stabilního katastru císařského mapování ze 40. let 19. stol., desítky let chátrala, zarůstala křovím, a sloužila jako skládka kamenů, vyoraných na zdejších polích. Časem upadla v zapomnění, a o její existenci mělo ponětí jen pár nejstarších obyvatel nedalekého Hrobu.

V roce 2020 byla zrenovována a vysvěcena litoměřickým biskupem Janem Baxantem.

Při svých lesních toulkách jsem necelé dva kilometry na východ od oseckého kláštera objevil jasan ztepilý, jehož kmen byl uvězněn uvnitř železobetonové konstrukce sloupu zrušeného elektrického vedení. Stromek si prostě umínil, že si poroste zrovna tady, betonu navzdory.

V roce 2022 jsem jej nominoval do ankety „Strom roku 2023“, v soutěži bohužel neuspěl.

Prosadil se až do výběru kontrol pro MČR HROB 2022 a Sudetské Tojárnkovo Bloudění 2024 a 2025.